

POUŤ FARNOSTI DO ITÁLIE V ROCE MILOSRDENSTVÍ

29. ČERVEN— 9. ČERVENEC 2016

Drazí přátelé, milé sestry a bratři,

skrže mimořádné číslo přílohy farních novin Medián vám chceme dát zakusit atmosféru farní pouti do Itálie, zvláště pak do Říma, kterou jsme podnikli na začátku letních prázdnin. Když papež František v neděli 11. dubna 2015 oznámil vyhlášení mimořádného Svatého roku – Roku milosrdenství, tušili jsme, že bychom měli na tuto výzvu reagovat. S mnohými z vás jsme hovořili o tom, že by bylo dobré tuto příležitost využít ke společnému putování.

Ne každý má možnost vycestovat do Říma, proto jsme také připravili poutě do Želiva a do Chlumku v Luži, do Koclířova, Hradce Králové...

Ale hlasy, že bychom přece jen měli jet ke svatým branám do Říma, byly stále slyšet. Tato slova mi velice silně rezonovala v srdci, Itálie je krásná země, pro mě blízká a toužil jsem rozdělit se s vámi o její mimořádnou atmosféru, abyste se osobně dotkli příběhů mnoha svatých a míst působení prvotní církve.

Na začátku stálo mnoho otázníků: letecky, autobusem, kolik dní, na jaře, v létě,

na podzim? Bylo však potřeba je rychle zodpovědět. Pak už jsem byl svědkem Boží reže, která postupně zosnovala přípravu a nakonec i realizaci celé poutě. Nakonec zájem z řad vás farníků předčil moje očekávání.

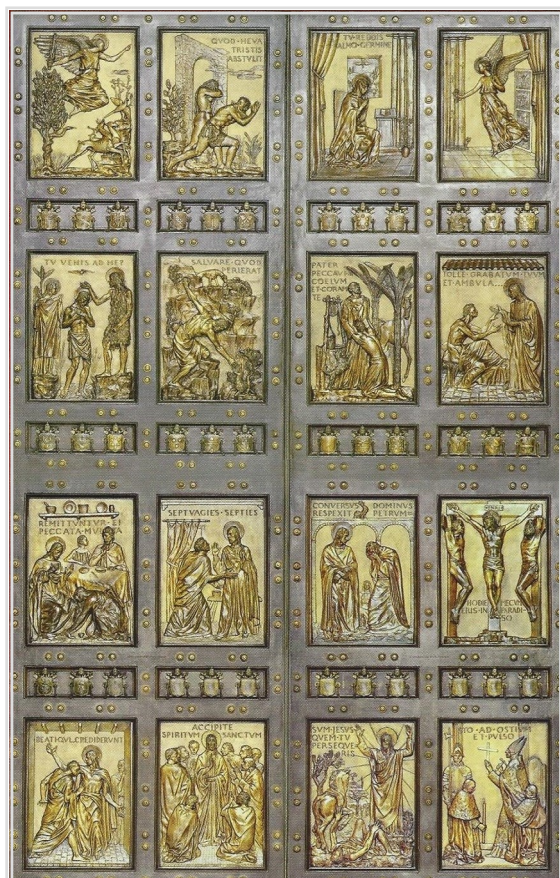
Plody této poutě sklízí především každý osobně, ale dosah mají veliký. Pro mnoho lidí to byl skutečný zlom v duchovním životě. Někteří mi říkali, že touží jít na hlubinu ve víře, setkat se více s Bohem.

Na pouti jsme však také mysleli na vás na všechny a vnímali jsme i vaši modlitbu a podporu. Stránky Mediánu mají být vyjádřením společné radosti s vámi se všemi, které jsme nesli ve svých srdcích.

Mé poděkování patří mým spolupracovnícům Veronice a Cecílii, bratru řidiči Petrovi i všem, kdo jste podpořili tuto pouť svou účastí, duchovní či finanční podporou.

Největší dík však patří Bohu, který nás svojí milostí a prozřetelností doprovázel na každém místě a působil kolem i uvnitř v nás.

P. Vladislav

Rok milosrdenství se má stát velkou příležitostí k setkání každého člověka s Božím milosrdenstvím, „žítou zkušeností s blízkostí Otce, jehož něhu je možné téměř hmatatelně vnímat, aby se tak posilovala víra každého věřícího a on aby o tom dokázal ještě účinněji vydávat svědectví.“
papež František

Odpustky vázané na Svaté brány

Svatý rok milosrdenství je velkou příležitostí k získávání odpustků pro sebe nebo pro duše zemřelých. Papež František uvádí běžné podmínky pro získání odpustků, které známe např. z modliteb za zemřelé:

- **vykonat sv. smíření**
- **účastnit se mše svaté a přijmout svaté přijímání**
- **pomodlit se za Svatého otce a na jeho úmysly**

Tyto tři výše uvedené podmínky lze vykonat řadu dní před tím či po tom, kdy je vykonán předepsaný odpustkový úkon, nicméně je vhodné, aby svaté přijímání a modlitba na úmysl nejvyššího velekněze byly vykonány v tentýž den jako odpustkový úkon.

- **na daném místě se pomodlit modlitbu Otče náš a Vyznání víry**

Papež ale do podmínek vložil **ještě další dva body:**

- **jako projev své hluboké touhy po skutečném obrácení vykonat krátkou pouť ke Svaté bráně (podle fyzických možností každého člověka)**
- **zamyšlení či rozjímání na téma milosrdenství**

Svatá brána ve Svatopetrské bazilice—Vatikán

Na počátku...

...to bylo tak. Jistí manželé, ústeční farníci, si toužebně přáli vidět Řím. Když už prý tam ten náš pan děkan tak často jezdí, že by nás mohl vzít jednou s sebou. P. Vladislav kývl, papež František vyhlásil mimořádný Svatý rok a bylo rozhodnuto.

V listopadu 2015 byl zájezd vymyšlen a naplánován, ubytování domluveno, v prosinci farníky zaplněn a zálohy zaplacený. Jak prostě.

Co ještě předcházelo na faře...

23. květen – měsíc a kousek do odjezdu

Na faře se začíná s přípravou výměny oken. Všechno se neprůstřelně balí a halí do igelitů a začíná se. Velký sál v horním patře, byt P. Vladislava, kuchyň, byty kaplanů atd., atd., každý den asi 2 – 4 okna do celkového počtu 20 oken. Pouť je ještě daleko, přesto však pociťujeme lehké mrazení, že už je to za dveřmi a nás čeká ještě tolik práce. Objednány a vybrány šňůrky, Veronika vymýšlí cedulky a začíná pracovat na brožurce.

29. květen – měsíc do odjezdu

Večer po májové se uskutečnila schůzka poutníků, kde kromě podání technických informací začala i duchovní příprava na pouť- vylosování desátku tajemství růžence. Nově se k nám přidává paní Klekarová. Jako druhý řidič pojedou Petr Pírk – hurá. Šmelíme s eury.

30. květen – 5. června TEMNO, okna, prach, mokré hadry a vysavač, příprava farního dne, farní den

6. června - 10. června TEMNO, okna, prach, mokré hadry a vysavač, příprava Noci kostelů, vlastní Noc kostelů

11. června - velká brigáda – úklid půdy před opravou střechy a úklid děkanství po výměně oken

14 až 0 dnů do odjezdu

Na faru a do kostela chodí školy malovat v exteriéru a interiéru, organizujeme pouť na závěrečný víkend s papežem do Krakova. Veronika kompletuje brožurku (bokovka k poslednímu INUFu) a virtuálně prochází všechna místa, kam máme přijít pomocí funkce street view, hledá parkovací check pointy pro autobus, případně jezdící schody:).

Z kanceláře P. Vladislava se stále častěji ozývá: „Buon giorno, sono don Vladislav della Repubblica Ceca...“ to domlouvá termíny a možnosti mší svatých. A když už v té Itálii budeme, mohli bychom zajet ještě do XY. Zkrátka má strach, abychom se mu na pouti nenudili.

Následuje příprava liturgie, životopisů svatých, ceduličky, nutno sehnat (pokud možno zadarmo)

látku na naše poznávací znamení, podaručky pro naše české krajany v Castel Gandolfo a Loppiano (české pivo), oplátky, vlaječky (byl výprodej po Euru 2016), minischola má improvizovanou zkoušku. Tisk a skládání brožurek, kompletace průvodcovských materiálů po jednotlivých dnech, odesílání posledních informací, zasedacího a ubytovacího pořádku, liturgické skupinky, zálohování do mailů, vytváření zpěvníčku – co by se tak asi lidem líbilo zpívat?

Paralelně probíhá organizace pouti na závěrečný víkend s papežem do Krakova (bokovka k pouti do Itálie). Pořád šmelíme s eury.

29. června odpoledne - Konečně máme zabalené! Řízky stěhujeme do kabelky. Kočce jsme napsali cedulku, že granule má ve stodole. Přesunujeme se na hřbitov, ehm, tedy ke hřbitovu. Hurá!

Den první, středa 29. června: Vyrážíme...

Na parkovišti na nás čekal autobus s usměvavými řidiči Karlem a Petrem a vedoucím zájezdu panem děkanem Vladislavem.

Naložili jsme, zamávali a jeli. Pan děkan nás po celou cestu seznamoval s pamětihodnostmi, které uvidíme, co nesmíme vynechat a minout, a po celou dobu vše překládal a vysvětloval.

Modlili jsme se také nešpory, ranní chvály a růžence. Zkrátka se o nás s láskou a trpělivostí staral po celou dobu zájezdu.

Cesta vedla přes Prahu a Plzeň a dál už má většina v paměti jen benzínky, protože jsme se všichni pokou-

šeli spát. Byla to celkem trudná noc, ale však to asi znáte. Ráno jsme se probouzeli rozlámaní.

Dojeli jsme do Milána kolem deváté hodiny a místní pan farář Mario už na nás čekal. Díky němu jsme projeli všemi jednosměrkami a zákazy vjezdu a autobus nás vyložil úplně před milánským dómem, což se asi jen tak někomu nepoštěstí.

V autobuse nám zazpíval i neoficiální hymnu všech milánských obyvatel k Madonině (socha na vrcholku milánského dómu), zážitek byl velmi autentický. Cilka P.

Den druhý, čtvrtek 30. června: Milano, Volterra

Autor, liturgická skupina:
Klíčkoví, Suchomelovi a Pecháčkoví st.

Prošli jsme branou milosrdenství a u kroupky jsme si připomněli každý svůj křest.

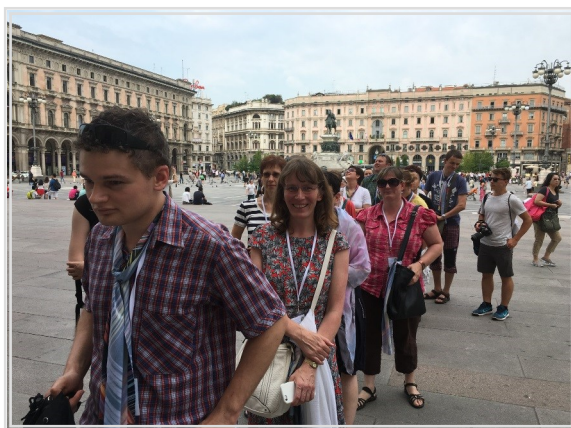
Pokračovali jsme k obrazu P. Marie a uctili jsme ji společným zpěvem. Následovalo uctění kříže nad hrobem kardinála Martiniho a zpěvem Ave crux. Vrcholem pouti bylo slavení mše svaté v kapli za oltářem nad hrobem sv. Karla Boromejského. K zajištění liturgie pracovala skupina ve složení Pecháčkoví starší, Suchomelovi a Klíčkoví. Mše svatá byla na úmysl za poutníky a celou farnost. Součástí eucharistie byla tzv. „ARCHA“ – žlutá taška s úmysly poutníků.

V čase, který jsme měli k dispozici, jsme navštívili kryptu sv. Karla Boromejského a sv. Ambrože.

Závěrem děkujeme P. Mariovi, který se nás ujal po příjezdu do Milána a provázel nás celou dobu všemi dalšími zajímavostmi v centru a Piazza La Scala a pasáží Victoria Emmanuella II.

Srdečně jsme se rozloučili a odjeli úspěšně autobusem přímo z dómského náměstí do cíle dnešního dne, města Volterra.

Celkový dojem a zážitek z pouti byl skutečně duchovně mimořádný.

MILANO - BAZILIKA NAROZENÍ PANNY MARIE – DUOMO DI MILANO

Nejimpozantnější historickou památkou je nepochybně **Duomo di Milano** – milánská katedrála, zasvěcená Narození Panny Marie. Je to jedna z nejznámějších a největších ukázek gotické architektury na světě. Skládá se z pěti lodí, které podpírá 52 sloupů.

Nejvyšším bodem katedrály je **Madonnina**, neboli socha Panny Marie z 18. století, nynější symbol Milana.

Katedrála se nachází na náměstí Piazza del Duomo a tvoří ji jedna hlavní loď a čtyři menší postranní.

Výška hlavní lodi je 45 m a sloupů 24,5 metrů. Chrám je 157 m dlouhý a 109 m široký. Zdi katedrály jsou z mramoru.

Den třetí, pátek 1. července: Siena

Autor, liturgická skupina: Pecháčkoví ml., Pirklovi

Páteční slunečné ráno jsme vyrazili z Volterry do Sieny. Jak se později ukázalo, v rodišti sv. Kateřiny Sienské právě vrcholily přípravy na tradiční červencový dostih Palio di Siena, kdy deset koní a deset jezdců bez sedla, oblečených v příslušných barvách, představují deset ze sedmácti kontrád neboli městských částí.

Vlajky jednotlivých kontrád visí dokonce i v kostelích. Na vlajkách jsou znázorněna zvířata (husa, fena, drak, housenka, želva, orel, dikobraz, hlemýžď, žirafa,...). Červencový dostih se koná na počest Madony z Provenzano.

Na hlavním náměstí byla na ty dostihy přivezena spousta písku a všude bylo mnoho lidí. Muži u improvizovaných stolů rokovali o nadcházejících závodech a zpívali (zřejmě místní lidové) písně.

Eucharistický zázrak

14. srpna 1730 bylo ukradeno z baziliky San Francesco ciborium s 351 konsekrovanými hostiemi. O několik dnů později byly nalezeny v poli a na dalších místech. (Důvody krádeže nebyly objasněny.) Konsekrované hostie byly po návštěvě generálního vikáře uloženy opět do svatostánku v novém ciboriu. O třicet let později bylo ciborium otevřeno a zjištěno, že jsou neporušené. Tato prohlídka se několikrát opakovala.

Po více než 280 letech jsou částice stále neporušené, přičemž za normálních okolností se rozpadají do 2 let na prach. V roce 1914 bylo ciborium opět otevřené. Byly provedeny chemické a biologické testy, které ukázaly, že částice jsou v nezměněné podobě, čerstvé, bez bakterií, roztočů a plísní, které napadly vnitřní stěny monstrance. Katolická církev připisuje tento nadpřirozený jev reálné přítomnosti těla Ježíše Krista.

A tento zázrak trvá, protože další průzkum v roce 2014 potvrdil, že hostie zůstávají stále neporušené, navzdory všem přirozeným zákonům.

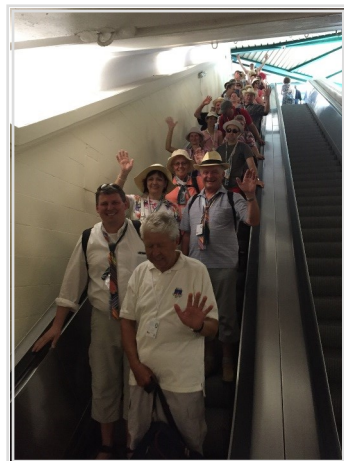
Zastavili jsme se v kostele svatého Františka, kde jsou v kapli uchovávány 300 let neporušené hostie. Přivítal nás velice milý kněz, který nám krátce pověděl o historii tohoto eucharistického zázraku. Zde jsme slavili mši svatou a na závěr mohli v soukromé adoraci pokleknout před vystaveným relikviářem. Náš pan děkan dostal dovolení vzácný relikviář vzít do rukou a požehnat nám jím. Byla to velice silná a dojemná chvíle.

Pak jsme pokračovali do rodného domu svaté Kateřiny Sienské, učitelky církve a patronky Evropy, s výjevy z jejího života. Svatá Kateřina většinu svého krátkého života věnovala péči o chudé, ale i politice. Diktovala dopisy, které vyzývaly k ukončení válek mezi italskými státy a k reformě církve. Dále jsme se zastavili v bazilice sv. Dominika, která uchovává vzácné relikvie této světky, a navštívili jsme Duomo di Siena – obrovský výstavný chrám, ve kterém se jen mramorová podlaha dělala 200 let. Bohatí občané Sieny chtěli kdysi z již tak rozlehlého domu udělat pouze příčnou loď a chrám zvětšit. Nakonec z tohoto plánu sešlo. Potom jsme sestoupili do spodního patra, ve kterém se nachází baptisterium.

Na zpáteční cestě do Volterry jsme kvůli tragické nehodě motocyklistky čekali v polích asi dvě hodiny, než byla cesta průjezdná. Modlili jsme se růženec a trpělivě čekali.

Navečer jsme si mohli ještě v rychlosti projít taktéž překrásné město Volterra, město z doby Etrusků, kde jsme byli ubytováni. Toto město proslulo těžbou a zpracováním alabastru. Překvapilo nás, že i zde měli Svatou bránu, bohužel ten den už zavřenou.

Večeře byla opět chutná a vydatná – předkrm – těstoviny, dále hovězí maso s opečeným bramborem a salátem a nakonec dezert. Zpívali jsme si a popovídali.

Den čtvrtý, sobota 2. července: Orvieto, Bolsena, Lido di Ostia

Autor, liturgická skupina:
Veverkovi, Kalouskovi, Ludmila P., Růžena K., Viera K.

Dnes jsme se rozloučili s Volterrou a vyrazili do Lido di Ostia. Během cesty jsme zastavili ve městě Orvieto, kde byla v orvietské katedrále v Kapli korporálu mše svatá. V této kapli je relikviář, který obsahuje korporál s Kristovou krví. Ta vytryskla z posvěcené hostie, když kněz Petr z Prahy, sloužící mši, zapochyboval o skutečné přítomnosti Kristově v hostii. Zázrak se stal roku 1263 v Bolseně a stal se podnětem k zavedení svátku Božího těla.

Z Orvieta jsme dál jeli právě do Bolseny, která leží na břehu krásného jezera. Zde jsme navštívili kostel svaté Kristiny, kde se odehrál zmínovaný zázrak a jsou zde zachovalé kusy mramorové desky z oltáře, potřísněné krví Ježíše Krista.

V kostele je pozoruhodná jeskyně svaté Kristiny, kde leží před oltářem čedičová deska, na níž byla mučednice svržena do jezera, a na kameni jsou vidět stopy jejích nohou.

Ostatky sv. Kristiny jsou uloženy pod hlavním oltářem. Pod kostelem

jsou katakomby, které sloužily jako pohřebiště.

Je naprosto neuvěřitelné nacházet se na místech, kde je uchována krev Ježíše Krista. Vyvolává to v nás pokoru, úctu a naprosto nové duchovní prožití přijímání Těla a Krve Kristovy.

Tady je třeba doplnit, že od dnešního dne do středy se k nám připojila ještě skupinka sedmi poutníků z Ústí a okolí, kteří s námi nemohli být celou dobu. Využili letECKY tři dny v Římě, aby se mohli účastnit alespoň té nejdůležitější části poutě. Je nás tedy 57!

Rozděluje se do pokojů, něco málo sníme z vlastních zásob a nákupu v Bolseně a ze všeho nejdříve vybalujeme plavky. Pláž je jen přes silnici, takže hurá do moře! Po společném veselém vyřádění a následném oklepání černého písku honem spát, zítra je budíček časné!

ORVIETO

Nejreprezentativnějším zástupcem středověku je **Duomo – orvietská katedrála**. Pochází z konce 13. století a poznáte ji podle nádherného mozaikového průčelí a pruhovaných bočních stěn. Dóm P. Marie, jedna z nejkrásnějších staveb italské gotiky. Založen 1290 na paměť tzv. bolsenského zázraku, dostavěn kolem 1347, je postaven ze střídavých vrstev travertinu a basaltu. Na neobyčejně bohaté fasádě je mozaika od A. Orcagni, ve výzdobě pokračovali renesanční sochaři Federighi, Sanmicheli a Scagna až do 16. století. Uvnitř jsou fresky Fra Angelica, Luca Signorelliho a dalších, obrazy a sochy

V levé části příčné lodi se nachází **Kaple korporálu** ze 14. století s tabernáklem (Nicola da Siena, Orcagna), v němž je umístěn relikviář korporálu (Ugolino di Vieri). Relikviář obsahuje korporál s Kristovou krví, která vytryskla z posvěcené hostie, když kněz Petr z Prahy sloužící mši zapochyboval o skutečné přítomnosti Kristově v hostii. Zázrak, k němuž došlo r. 1263 v Bolseně, se stal podnětem k zavedení svátku Božího těla.

Den pátý, neděle 3. července: Vatikán, Řím

Liturgická skupina: Vatikánská kurie
Autor: Veronika P.

Je neděle ráno. Probouzíme se na břehu moře v hostelu Litus Roma asi 30 km od centra Věčného města. Někoho probouzí nacvičený instinkt, jiného nedočkavost, dalšího pobíhání holubů ilegálně ubytovaných snad přímo nad našimi hlavami. Dnes ale musíme vstávat časně všichni, snídaně je už v 6.30 hodin. Naše kroky vedou do Vatikánu!

Než se tam dostaneme, čeká nás několik prověrek v podobě manévrování autobusu z parkoviště ke stanici Lido Centro, instrukce k používání a opatrování jízdenky na 72 hodin, nácvik k nastupování a přestupování mezi vlakem a metrem. Naštěstí pan děkan nese v ruce vlaječku, kterou zvedne vždy v tu pravou chvíli. Asi hodinu si libujeme v klimatizovaných vagoncích, a to je ten den naposledy, kdy nám není horko.

Stanice Ottaviano – vlaječka nahoře, vystupujeme! Nikdo se neztratil, a tak může začít přesun do Vatikánu. Čas máme dobrý, poutníci i turisté asi ještě někde popíjejí kávu, takže průchod kontrolami proběhl velmi hladce. Pár fotek a informací na náměstí a můžeme začít naši pouť.

Před vstupem do baziliky se otcí Vladislavovi podařilo získat pro naši skupinu od volontérky ze Slovenska poutnický kříž. Ten nám umožnil projít svatou branou slavnostním způsobem. Společně se modlíme, abychom mohli získat plnomocné odpustky. S určitým chvěním postupujeme vpřed a ve svých srdcích neseme naše úmysly a ty, kteří s námi zde nemohou být.

Je to opravdu posvátná a usebraná chvíle! Je nám umožněn průchod středem baziliky až k místu nad hrobem svatého Petra, nad námi se tyčí oltář se známým Berniniho baldachýnem. Zde završujeme naši modlitbu. Otec Vladislav nám žehná poutnickým křížem s nám známým logem Božího milosrdenství.

Zbývá nám několik málo chvil, než začne mše svatá v presbytáři. P. Vladislav bude koncelebrovat. Mše svatá je v latině s krásnými zpěvy. Je úžasné slavit nedělní mši svatou ve svatopetrské bazilice, která je symbolem sídla „Petra našich dnů“ – papeže Františka.

Po skončení vycházíme na náměstí, které se už plní lidmi, aby vyslechli promluvu papeže Františka před modlitbou Anděl Páně. Děkujeme, že můžeme být při tom a někteří máme to štěstí, že P. Vladislav překládá jeho slova.

Po modlitbě se společně vracíme do baziliky. Vstupujeme tam přes katakomby, kolem hrobů papežů a kardinála Berana – jediného „nepapeže“ v blízkosti hrobu svatého Petra. Díky jazykovým a vyjednávacím schopnostem našeho průvodce dostáváme povolení k nahlédnutí. Vystupujeme po úzkém točitém schodišti a ocitáme se v příčné lodi baziliky. Pan děkan opět zmizel, aby sehnal povolení ke vstupu do uzavřené zóny, kde se nachází oltář svatého Václava s medailony Cyrila a Metoděje.

Po tomto společném programu máme volno na individuální prohlídku baziliky, k výstupu na střechu a kopuli baziliky nebo k občerstvení. Kolem 16. hodiny se scházíme u Andělského hradu, nakonec všichni – nikdo přece nepojede tím metrem - a vydáváme se na procházku po architektonických skvostech Říma: Piazza Navona, Pantheon, Fontana di Trevi a Piazza di Spagna se známými schody a fontánou ve tvaru loďky. Obdivujeme krásnou architekturu, vznešenost města a hltáme neúnavné výklady otce Vladislava. Kromě toho nahlédneme do cestou se vyskytujících kostelíků... Je toho k focení a vidění tolik!

Cesta zpátky k našemu ubytování trvá asi hodinu a je docela plno, takže mnozí stojíme. Zbývá najít nejkratší cestu k hotelu a hurá na pláž. Jsme přece Češi, takže do moře naskáčíme klidně i po tmě. Užíváme si ve vlnách slané osvěžení a mnozí ještě hodnotí a uzavírají den společně u sklenky dobrého vína. Byl to krásný a požehnaný den!

Den šestý, pondělí 4. července: Bazilika svatého Pavla za hradbami

V pondělí ráno jsme se probudili opět do slunného dne. Následovala italská snídaneň. Dnes máme slíbený volnější program, nemusíme tolik spěchat, ale jinak to stejně ani už neumíme. Vláčkem jedeme pouze do stanice Basilica San Paolo, odkud je to pěšky k papežské bazilice sv. Pavla za hradbami jen kousek.

Ani tady nás kontroly před vstupem neminuly. Bazilika leží tak trochu mimo hlavní zájem turistů, proto na vás citelně dýchne svým klidem a pokojem. Všechny, kdo jsme zde poprvé, překvapuje svým nádvořím s velkolepým sloupovím a se sochou sv. Pavla uprostřed.

Autor, liturgická skupina:
Kapounovi, Žákovi, Hana A. ml., Veronika P.

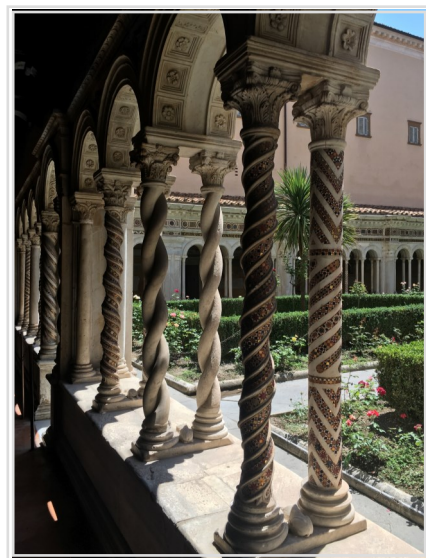
Než projdeme svatou bránu, společně se modlíme a zpíváme. Svatá brána je zde tak trochu speciální – dvojí. Za novou svatou branou z Jubilejního roku 2000 se nachází i ta z původní baziliky. Baziliku totiž v roce 1823 stihl veliký požár a byla obnovena a znovu otevřena v roce 1854.

Po slavnostním vstupu nás cesta vede ke kropence, kde si můžeme uvědomit svůj křest, a ocitáme se v hlavní lodi. Je velkolepá, veliká. Do prostoru proniká jen chabé nažloutlé světlo skrz alabastrová okna. Uvnitř na stěnách se nacházejí medailony všech papežů od apoštola Petra až po Františka. Mozaikové medailony vytváří umělecká dílna s názvem „Fabbrica di San Pietro“ od roku 1823. Medailony mají údajně v průměru jeden metr, což se nám ze země vůbec nezdá.

Po krátké prohlídce interiéru jsme se přesunuli do kaple svatého Vavřince, kde jsme měli společnou mši svatou. Po ní jsme se rozešli na individuální prohlídku a jako bonus jsme dostali vstupenky do krásné křížové chodby, která je součástí kláštera. Otec Vladislav zde také nabídl příležitost ke svátosti smíření.

Vedle baziliky je vybudovaný pěkný obchod se suvenýry a také s velkým občerstvením.

Po této přestávce jsme se rozdělili na skupiny. Jedna – ta větší část – si jela užít moře a odpočinku, další ještě nějaký čas setrvala v bazilice, aby si ji vychutnala dosyta, a malá skupinka v čele s otcem Vladislavem se nechala zlákat zpět do centra Říma, aby zažila, jak vypadá nákup pravé „kněžské“ módy. Všichni jsme se sešli večer opět u dobrého italského vína.

Den sedmý, úterý 5. července: Svátek svatých Cyrila a Metoděje, Papežské baziliky

Dnešní ráno nás probudilo opět sluníčkem, šplouchajícím mořem a strojem na údržbu pláže. Posilnění snídaní italského stylu (tedy na sladko) vyrazíme rychlým tempem (jiné neumíme) ke stanici příměstského vlaku – LIDO CENTRO. Za 15 min nastupujeme a ve stanici BASILICA S. PAOLO přestoupíme na metro. Na zemský povrch se vynoříme v hlavní stanici TERMINI.

Prvním zastavením je bazilika Santa Maria Maggiore. Po průchodu bezpečnostní kontrolou a vyslechnutí organizačních pokynů můžeme projít další svatou branou naší pouti. Po příjemném spočinutí v prostorách, kde papež Hadrián II. v roce 868 schválil slovanskou liturgii, se přesouváme k bazilice sv. Kříže Jeruzalémského.

Zde dnes prožijeme sváteční mši svatou. Svátek sv. Cyrila a Metoděje udává téma: o všech, kdo mohou zvěstovat evangelium. Sv. Helena nechala postavit tuto baziliku a uložila zde relikvie ukřižování, které dovezla z Jeruzaléma.

Po občerstvení ducha i těla přecházíme cestou sv. Františka k monumentální bazilice sv. Jana v Lateráně, hodnostně nejvyššímu kostelu na světě.

Liturgická skupina: Hana A. st., Maruška H., Vladka J., Jana a Stanislav M., Hanka a Eliška R.

Autor: Hanka R.

Po projití Brány Milosrdenství obdivujeme tuto perlu pozdního baroka, mramorové sochy světců v nadživotní velikosti i oltář uprostřed chrámu s ostatky sv. Petra a Pavla. Na dohled od této baziliky je kostel se Svatými schody.

V čase mezi návštěvami bazilik máme volno. Jinak je lépe se přesouvat stylem „kuřata se drží své matky“, protože chaos v římských ulicích je značný, mapy by nám (mně!) moc nepomohly.

Posledním místem našeho římského putování je bazilika sv. Klimenta. V nejstarším kostele Říma se nachází ostatky sv. Klimenta, které Konstantin spolu s Metodějem přinesli

od Černého Moře. Po smrti sv. Cyrila (Konstantina) bylo jeho tělo pochováno právě zde. Nacházejí se zde i katakomby a kaple sv. Kateřiny Alexandrijské. Chvilky modlitby, zde u českého světce, byly velmi silné.

Překonáním několika rušných ulic se ocitáme u Kolosea, místa velkých římských her, soubojů, ale i krveprolití mnoha prvních křesťanů.

Někteří z nás měli už sluníčka, informací a kilometrů doslova „plné kecky“, proto se jedna skupinka vrátila na ubytování. Druhá, ta vytrvalejší, si přidala ještě zážitky z dalších historických dějin Říma (Forum Romanum, památník Viktora Emanuela II. a jiné). Na hostel se vrátili již se západem slunce.

Den osmý, středa 6. července: Rocca di Papa, Castel Gandolfo

Autor, liturgická skupina: Kadovi, Zemanovi, Skřivanovi

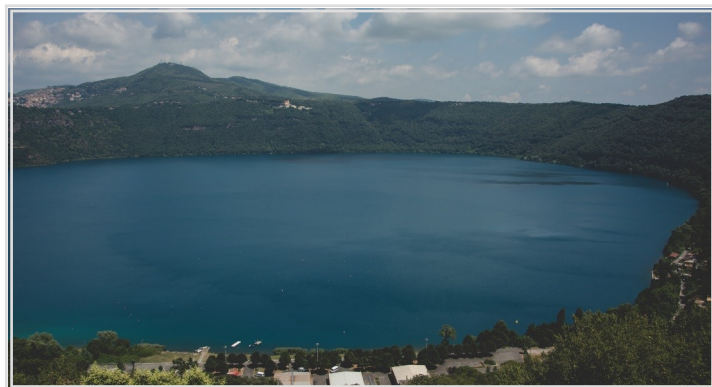
Ráno odjezd z Lido di Ostia do Rocca di Papa. Zde je sloužena mše sv. u hrobu Chiary Lubichové v kapli Panny Marie, matky jednoty křesťanů.

Je to místo, kde jsou kořeny hnutí Fokoláre, spirituality pro třetí tisíciletí. Je nám velmi blízká myšlenka žití evangelia v praxi, a tak díky jednotě a vzájemné lásce je Duch svatý přítomný v každém z nás.

V městečku Castel Gandolfo jsme navštívili kongresové centrum hnutí Fokoláre a viděli do vatikánských zahrad, kde se dříve procházel o své dovolené papež Jan Pavel II.

Chutný oběd v útulné restauraci zalahodil našemu žaludku, podobně jako úžasná vyhlídka na jezero Albano našemu zraku.

Přejezd krajem Umbrie do Assisi. Ubytování předčilo všechno očekávání. Rodinný hotel Campiglione nás přivítal osvětlením v bazénu a poté následovala večeře, rovnající se svačtině. Takto odměnění po krásném, ač trochu úmorném putování jsme zakončili dnešní den u sklenky místního lahodného vína.

Den devátý, čtvrtek 7. července: Assisi

Ráno jsme měli bohatou společnou snídani v hotelu Campiglione v Bastii Umbra, kde jsme se ubytovali předchozí den. Je to malé městečko, navazující na Santa Maria degli Angeli, ležící pod úpatím hory, na které se nachází Assisi. Tam jsme po snídani odjeli naším autobusem, vystoupili na centrálním parkovišti a odtud pokračovali pěšky vzhůru k bazilice svatého Františka. Na dolním prostranství před bazilikou nás opět čekala krátká bezpečnostní kontrola. Svatou branou byl vstup do spodní baziliky. Po modlitbě a písni Misericordes jsme jí společně prošli a odebrali se do uzavřené části kláštera pod spodní bazilikou, do klášterní kaple, kde jsme měli mši svatou. V promluvě nám otec Vladislav připomněl život svatého Františka. Pak následovala prohlídka spodní baziliky, kde na stěnách a stropu je nespočet nádherných fresek. Sestoupili jsme do krypty a poklonili se u hrobu svatého Františka. V horní bazilice jsme obdivovali množství fresek, popisující výjevy ze života svatého Františka.

Odpoledne jsme se od baziliky vydali vzhůru do městečka a postupně navštívili kostely: Maria sopra Minerva, přestavěný z pohanského chrámu, katedrálu svatého Rufina, kde průčelí zdobí zvířecí motivy, a baziliku svaté Kláry, kde je v kryptě uloženo její tělo. Poté jsme východní branou opustili městečko, sešli asi 2 km dolů po svahu kopce cestou mezi olivovníky ke kostelíku svatého Damiána. Na něj navazuje klášter, kde žila svatá Klára. Odtud je rovněž nádherný výhled na město Santa Maria degli Angeli se stejnojmennou Patriarchální bazilikou. Na toto další místo naší pouti jsme se vrátili autobusem. Uvnitř baziliky se ukrývá kaplička Porziuncola. Je podobná té na Mariánské Hoře. Vchod do ní je rov-

Autor, liturgická skupina: všichni Hordějčukovi

něž Svatou branou milosrdenství, kterou jsme také prošli. Zde jsme zakončili dnešní pouť a vrátili se na ubytování.

Do večere zbýval ještě nějaký čas, a tak ho někteří využili osvěžením v bazénu s překrásným výhledem na panoráma Assisi. Po výborné večeři jsme byli všichni obdarováni malým křížkem s vyobrazením Pektorálu papeže Františka. Také otec Vladislav od nás přijal společný dárek, a to cestovní albu. Hodnocení dne proběhlo u vínečka s lidovými písničkami.

Den desátý, pátek 8. července: Loppiano, domů...

Autor, liturgická skupina: Gorunovi, Poslušný

Dnešní den byl posledním dnem naší pouti po Itálii. Po snídani v 8:45 jsme opouštěli příjemný hotel v blízkosti Assisi v provincii Umbrie. Bylo opět krásné počasí. Z domova jsme ovšem měli zprávu, že u nás léto ještě nenastalo a víceméně prší. Naše cesta směřovala po dálnici A1 do Loppiana vzdáleného 140km. Z okna autobusu jsme sledovali krásné scenérie toskánské krajiny. Míjeli jsme město Arezzo. Cestou jsme také shlédli dvě videa: „Na křídlech Ducha“ - o setkání hnutí a církvi v roce 1998 se Sv. Otcem Janem Pavlem II. a ze světového setkání mládeže v roce 2000. Po dvou hodinách cesty jsme dorazili do krásného městečka Loppiana, které bylo založeno hnutím Fokoláre. Na úvod nám v sále promítli video o Loppianu a jeho poselství.

I do zdejšího moderního kostela Santuario di Maria Theotokos jsme prošli svatou branou milosrdenství, která byla v tuto chvíli otevřená jen pro nás. Mše svatá začala 12:45, liturgie byla ze svátku Navštívení Panny Marie. Byl to opravdový zážitek. I na otci Vladislavovi bylo patrné, že toto místo je jeho srdeční záležitostí.

Po mši svaté jsme společně poobědvali v univerzitní jídelně po italsku: těstoviny, pečené maso, spousta zeleniny a ovoce, na stole nechybělo víno ani voda.

Po této milé zastávce jsme už směřovali k domovu. Původně plánovanou návštěvu Padovy jsme bohužel nemohli uskutečnit z důvodu silného provozu.

Cestou jsme si sdělovali dojmy z naší pouti, modlili se i spali. Směřovali jsme k domovu přes krásné Alpy. Projeli jsme Rakousko, kde už nás přivítal déšť.

Nad ránem jsme se ocitli v Mikulově, odkud je sice domů už jen kousek, ale o to horší cesta. Naštěstí nebyl provoz, a tak jsme se kolem 8. hodiny ranní se spolupoutníky už loučili u autobusu a vraceli se do svých domovů plni dojmů.

Místo závěru...

Pro mě asi největší zážitek z pouti do Itálie byla návštěva kostela San Francisco v Sieně v rodišti sv. Kateřiny. V místě eucharistického zázraku, kde jsou uchovány neporušené hostie téměř 300 let, jsme mohli prožít mši svatou. Tam jsem pocítila opravdovou blízkost živého Krista a dotek Božího milosrdenství. Potvrdila se slova sv. Jana Pavla II., který na tomto místě prohlásil, že Kristus je zde přítomen.

Míla Hordějčuková

„Sdílená radost je dvojnásobná radost.“ To se potvrdilo i na naší společné pouti. Všechna místa, která jsme navštívili, a vůbec celá země, jsou mému srdci vzácná: Siena s eucharistickým zázrakem, Bolsena na břehu jezera, římské baziliky, Assisi a San Damiano.... Je úžasné je nejen vidět a projít, ale když k tomu přidáte zapálený výklad, všechno domluvené, zajištěné, a navíc lidi, které znáte, zážitek se ještě umocní.

Mám velkou radost, že se to podařilo a že jsme mohli v Roce milosrdenství navštívit tato posvátná místa a zažít krásné společenství. Bonusem k radosti navíc byl přílet malé skupinky do Říma, aby také oni mohli být této pouti součástí a tyto důležité chvíle se svými blízkými prožít.

Veronika Poslušná

Nejkrásnější část pouti byla příjezd do Sieny. Už ta nádherná krajina, pak mě uchvátilo krásné, středověké městečko. Asi to bylo umocněno i výzdobou na nadcházející dostih palia. A potom v kostele sv. Františka, když jsme po mši přistupovali ke svatostánku s hostiemi, které jsou tam už tak dlouho v nezměnné podobě, jsem jasně cítila, že se setkávám s Kristem. Byl to jen krátký okamžik, ihned jsem v duchu vyslovila "Pane, smiluj se nade mnou hříšným". Ale zároveň jsem věděla, že On se smilovává.

Hela Skřivanová

Ještě jednou bych chtěla poděkovat všem, kteří pro farnost upřádali pouť do Itálie v tomto Roce milosrdenství. Všechny počáteční (zbytečné) obavy se rozptýlily s prvními slovy P. Vladislava při uvítání v autobuse. Čeho jsem se obávala, se nedostavilo, ale přišlo jiné seznámení, seznámení sama se sebou, zda jsem schopna přijímat druhé v různých situacích, přizpůsobit se okolnostem a snad i jinak chápat slova, která tak často slyším v kostele, ale nějak mi nejdou zapojit do běžného života.

Možnost vícedenní pouti doporučuji každému, kdo jen trochu chce změnit zaběhnuté rituály nebo je vidět jinými očima. A hlavně se nechme doprovázet Duchem svatým.

Hanka Ryšavá

Medián - občasník

vychází jako příloha
Informačních novin ústec-
ké farnosti – INUF

Září 2016

INUF 171

Texty:

P. Vladislav Brokeš a
jednotliví účastníci

Foto: Pavel Veverka,
Vladislav Brokeš, Jan
Hordějčuk, Standa Pe-
cháček, Matouš Gorun
a další

Úprava:

Veronika Poslušná

Korektura:

Jana Divišová

Informace:

www.wikipidie.cz

Jen pro vnitřní potřebu.